

ivan novaković
VEČITI DECEMBAR

Ivan Novaković
VEČITI DECEMBAR

Ono što ljudi vide tek iza groba, ja sam živio na javi.

DALEKO NA SEVERU

Daleko na severu,
Postoji zemlja,
Gde železo je dan,
A opiljci kristalnih bogova noć.
Gde su ruke sudbine
Vezane lancima rđe.
Daleko na severu,
Snovi teku kao lava vulkana,
A lađe su okovane olovnim godinama.
Katkad samo
Proleti ptica il' zaurla zlehuda avet.
Daleko na severu,
Sunce zracima opija sumrak.
Sveštenici pustoši poju u samotnim tvrđavama.
Moj vid gasne.

U borbi sa prošlim danima,
Skršeno je žezlo

Zalutalog maga.
Kosturnice istorije,
Preplavljaju nove krajolike
Bitaka moćnih.
Noć se smeje
Bezubim ustima.
Dok zov irvasa rađa potomstvo,
Sijaju livade besmrtnog rastinja.

Daleko na severu,
Stoluju čini na tajanstvenom prestolu.
Aurorom greje se plava krv nepoznatih vladara,
I plamsaju vatre-čuvarkuće.
Vetar je nepobediv, i
Žigoše divlje zveri prinude.
U poslednjoj kolibi, na horizontu,
Večera se usoljena riba.
Lojanice dogorevaju,
A u snu deca pevaju.
Leto je tako daleko.
Teška je palica gospodara čelika,
Koji ubira krvavi danak u neparnim godinama.
Na obali - čamci.
Udar u santu leda potresa podmorje.
Neko je ipak nadživeo belinu snega i ludost,
Ali sluge iz podzemnog grada ne znaju za oproštaj.
Kad li će opet doći?

Zarobili su ruke naših predaka,
Sažegli im lica,
Oskrnavili tela,
Daleko na severu,
Odakle oni izbegoše davno, davno...
Sa sobom su doneli zov divljine i bes u očima,
Gvožđe u mišicama,
I zlato pod jezikom.
Otrovno drveće,
Što čuva dom.
Čopor vukova samotnjaka,
Hranu za medveda zanemoglog,
Cvetove brđanke i detelinu četirlisnu
U srcima,
Da nasele ostrva Zapada, silne luke Istoka,
I pustare Juga sunčanoga.
Daleko na severu,
Upoznaše oni Jedinoga,
Prvog i Poslednjeg,
Što beše pre svih vekova,
Vaseljenom krunisanog,
Tvorca svetlosti sred najdublje tame.

Bi im dato da sađu nad pakao,
Još za života upoznaju zabranjene zemlje,
Gde nikada noga kročila nije
Niti jednog ljudskog sina.

Da budu osoljeni mržnjom,
Što za granice ne zna.
Ali, zaborav ih ne proguta.
Sada potomci tog roda istinitog,
Hodaju međ' dušama smrtnim,
Sred suza i trnja ovog sveta,
Do novog sudara sa sinovima noći,
Što ne spavaju nikad, poput zveri krvožednih.
Naši preci, svatlila na vodama bezmernim,
Naši preci, sa severa vilinskoga,
Naši preci, Sunca slavnog žeteoci,
Rod iščezli sred kukolja i taštine vekova.

Kao treptaj oka prolaze godina hiljade,
Kao dah stari vasiona.
Kao srce besmrtnika,
Vesela je sudbina onih koji znaju.
Kao planina jaka je sila
Neznanih,
Što pokreću mora i dubine i visine.
Oblaci nad vodama tihim-
Duše pobedioca laži.

Lukavi novac porobljava um.
Još jedan život prolazi uzalud.
Starost ne pita više ni za ime.
Dolina suza bezmerna je.

Naši dani su naša tamnica.
Naši oci su čuvari memljivih laguma.
Naš nauk probada zenice užarenim ugljevljem.
Sudbina i promisao ne postoje, samo
Teret Atlasov,
Što na plećima svakog čoveka leži.
Ove reči skrivaju
Veliku Tajnu.

JEZERO

Pod jezerom,
Sneva Sever.
U dalekim gradovima,
Sijaju svetla zaborava.
Okruženi šumom sećanja,
Putujemo prostranstvima istorije.

Lahor prosvetljenja,
Iščekuje pod lišćem,
Dok se smenjuju godine
Vladavine podzemlja.

U podnožju plavih planina,
Je pepeo senki nekada moćnih.
Drevno rastinje štiti hrabre,
Od duhova razbesnelog Sunca.
Mesec prebiva u ugljevlju
Logorskih vatri vilinskih zvezda.

Kovači neumorno kuju
Za gospodare rata.
Krošnje nebesa
Cvetaju dušama.
Svi potezi su oprezno povučeni.

Nema povratka.

Vode skrivaju jezike snega.
Srebrni vekovi
Prolaze, a na kažiprstu Vođe,
Ponovo se nalazi prsten.
Video sam pogibija na hiljade,
Hiljade smrti, rušenje kontinenata,
I jezera koja ostaju, uvek jezera.

Preveslao sam mora,
Pobedio utvare zemne,
Vetrove i led,
Obišao kosmos,
I preživeo eona kraj.
U kolibi pored jezera,
Sred vrba udišem kasnu jesen.
Večiti sumrak i tresetne vatre,
Maglu zapletenu međ' šibljem,
I krvav svod iznad mene.
Sam, tako sam, tako sam...

BUNAR

U srebrni bunar,
Bacam poslednji novčić,
Na prvi dan početka zime.
Obgrljen sam tamom.
Prisećam se ševine pesme,
I Sunca u visini,
Dok koračam ledenom pustoši.
Stižem do stoletnog drveća,
Koje stoji uprkos neprozirnoj noći.
Polazem trozubac u vilinsku vodu,
I zurim u rupu u ledu,
Zarobljenu auroru
Na obali mora.

U srcu osećam sante što plove,
U srcu mi vatra srca zemlje,
U srcu- stotinu irvasa i gljive crvene.
Davno sam napustio staništa ljudi,
Da bih živio u sjajnim vučjim očima.
Ceo Sever je moj.
Vetar peva podno glečera.
Sam i mlad, putujem čudnovatim predelima.
Kraj srebrnog bunara,
Oprostio sam se od nje,

Što uvek progoni me u vizijama,
Poslednjim novčićem za život večni.

U tajgi je pao meteor.
Hitam kroz breze,
I staništa belih tigrova.
Ne znam kuda vodi moja staza,
Možda ka dalekim, usamljenim jurtama.
Predao sam svoju dušu šamanu,
Za poslednji novčić,
I naučio ledenog izvora pesme.
Pustara ne može ugušiti
Svetlost snova.
I sjaj gljiva plamenih
Pod mojim zubima.

Podižem glavu ka kometi.
Četiri hiljade godina
Proći će do sledećeg susreta.
A stakleno more prekriće zemlje,
Naseobine ljudi
Porfirni svod nad nama
Reke daleke i bogove i stepe-
Sve to donese jedna želja, poslednja,
Poslednji komad srebra u srebrnom bunaru
Na nebesima.

KRV

Negde, nekad, možda i nikad,
Okeani krvi zapljuskivaše obale
Severnog Sibira.
Život se sklonio pod led,
I kosti Čukčina.
Zemlja je plamsala tiho,
Sred tog tajnovitog krajolika.
Nebo je tugovalo- takođe tiho.
Drvo je prizivalo drvo,
A kamen kamen.
Među bezbrojnim brezama,
Hujala je tiha pesma
Spokojnog vetra.
Ljudi beše malo i na dalekom Jugu,
Al' njihova srca behu čista.
I oni sagradiše tornjeve sećanja
U kojima sam prebivao,
Naučivši napamet ove stranice.
Ne beše ruke da ih zapiše,
Osim ove što sada
Stihove beleži.
Dugo sam služio
Dolini suza.
Ali sada, oslobođen, prilazim zvezdama,

I pitam ih za sudbine, pokolenja,
I još ih pitam za mirijade smrtnih života,
Što sakriše se pod ledenu lavu.
Zvezde ostajaše ćutljive, neme.
Njihov ubistveni sjaj
Pretiče svako vreme.
I Mesec sam upitao,
Gde uteklo je naše Sunce.
On seđaše sam i crn, bez odsjaja.
Govorio mi je o danima svojim.
Prenevši mi nauk skriveni.

Iz urne u urnu,
Prenošeno je to tamno znanje,
Iza kraja povesti, kraja svega,
Jer oni što prebivahu,
U otkucajima sata
Grobljem postadoše.
Njihovi zakoni,
Behu pustošenjem pisani.
Što bi stvoreno, bi zaludno i tašto,
Te smrt mu bi plata.
Velika, blještava, sjajna smrt,
Nadmašivši hladnoćom vatre meteora.
Preostade samo život bez tela,
I ova ruka da poslednji pečat
Utisne.

Poslednji žig ikad upisan
Na prestolu svetlosti.

PAS

Petrolejka obasjava poslednji čas.
Pab se zatvara a ja zurim u poslednje pivo.
Oko mene rođendansko slavlje, možda poslednje.
Sutrašnjica prodire iz dubnie zemlje.
Nebesa su ustuknula pred mesecom,
A zvezde gore u daljini.
Magla proždire ulice.
Šetam kroz noć, veliku noć.
Čopor izgubljenih pasa
Stoji na mom putu.
Mogu samo da lajem
Zajedno sa njima.
Odbacujem odeću laži,
I tonem u novoizraslo krzno.
Moram izbeći srebrni metak,
Usud i smrt.
Među zverima je toplo.
Otkrivam nova prijateljstva-
Sve što kao čovek nisam poznavao.
Sada konačno negde pripadam.
Srce kuca u novom ritmu.
Ritmu psa vernog jedino sebi...

VLAST

U ledenom gradu,
Živi policajac koji za zakon ne zna.
Ubio je mog nerođenog brata,
Policajac koji sve duše
Popisane drži.
Oči su mu kao užareno ugljeglje,
A stopala ukorenjena u pakleni oganj.
Nema granica njegovoj vladavini.
Kapa mu je od granita,
A uniforma od čistog olova.
On ne govori nikad,
Već samo zakuca na vrata,
I odvodi u svoje tamnice,
Gde podzemni potoci krvlju
Razdvajaju ćelije.
Strah je njegova hrana.
Na grobljima priziva zimu,
Uragane, gromove.

Čitava država
Robuje tom čarobnjaku sutona,
Što doneo je žig zveri
Svetu u prvim danima.
Njegovo avetno ime

Neizgovorivo je,
Kao i ime prvog kraljevstva
Koje stvorio je u tami.

Kad Sunce umre,
A zvezde zaborave na nas,
Proterani bićemo
Na Jupiterove satelite,
Ili pod gasovita mora Neptuna.
Kuda se sakriti, kuda uteći,
Kuda se spasti?
Ko zna, ko zna, ko zna...

KRALJ

U podrumu duše,
Sedi njegov skiptar,
Što verom razdvoji
Narode sve.
Svaka laž,
Njegova je strela.
Svaka patnja,
Njegovo ogledalo.
Svako more,
Suze naših snova.
I svako rađanje Sunca,
Smrt naša.
Na gvozdenom tronu
On vlada vasseljenom,
Okovavši sve u lance zablude,
Dok bodljikave žice napalma
Slikaju nevinost dečju.
Izbljuvan iz usta oca nebeskog,
Strpljivo čeka sledeću priliku.
Sledeću državu, sledeći rat,
Sledeći kraj.

POSMRTNA PESMA

Železni vetar,
Žigosao je šume, polja,
Gradove puste, nebo jesenje,
Pustare što ječe,
Noći neprozirne,
Zvezde usamljene.

Železni vetar,
Podigao se da presudi.
Planeta stresa stare krljušti,
I gnev što suklja
Iz srca njenog.

Železni vetar,
Pretvara kraljeve u pepeo,
Vatru u led,
I sunca u tamu.

Železni vetar
Mojih snova,
Ponor mojih reči,
Krv na rukama mojim.

Železni vetar

Sve okončava,
Živote tašte,
Ratove gordosti.

Železni vetar,
Ostavlja živu za hranu,
Hleb olovni,
Nebesa u kamen tvori.

Železni vetar,
Nedočekani
Duh Usuda,
Dah proročanstava drevnih.

Železni vetar,
Poslednje žetve
Posmrtna pesma...

DECEMBAR

Snežni mramor,
Zarobljava smeh tišine.
Na grobljima u predvečerje,
Iskon tvrdo spi,
A sumrak je moja nevesta.
Obasjan mladim mesecom,
Koračam bez pokreta.
Senke su porazile seni.
Grad je bešuman.
Prazna vozila promiču.

Lak kao pero,
Tonem u dubine zaborava
Ovog mesta.
Prognan od života,
Točim miro dalekog Sirijusa.
Zima ne poznaje pobunu,
Samo mir, potpuni mir.
U kući kraj jezera,
Vuku se poslednji potezi
Za šahovskom tablom.
Ruski čaj i poneka cigareta.
Rastanci i obećanja
Ponovnih susreta.

Drhtaj sveće na zidu
Je oslikan.
U plamenu nebo se otvara-
Noć je.
Sat se ne usuđuje da peva.
Gavran kuca u prozorsko okno.
Kuda putuje vaseljena?
Vaseljena bezgranična,
kao koprena čuda...

PROLEĆE

U prstenu,
Sveti ametist zarobljava pogled.
U talionici,
Ključaju metali novih iskušenja.
U temelju jedne akademije,
Sikće siromaštvo jezika.
Na prestolu starom,
Svecrni slavi dobijenu bitku.
Prolivena je nova krv.
Pegavo Sunce zalazi,
Uljuljkano u bezvredne hartije
Zapada.
Odsečena glava keltskog boga,
Progovara o daljinama iza smrti.
U skrivenom vrtu,
Deca razmenjuju saksije sa cvećem.
Stiglo je proleće,
Da se ponovo setimo radosti neba.
U usamljenom zamku,
Opasanom rovom,
Mladi kralj počiva mirno.
Kroz stopala dišem lutanjem,
Pogledom loveći travu, drveće, smeh.
Iza sveta, iza okeana

Leži sloboda podarena davno.

Da, tako davno...

PROGNANIK

Tovarim ugalj patnje,
Beo kao sneg.
U zatvorskom krugu,
Vlada ćutnja.
Vide se samo odbljesci reflektora
U magli.
Moja kazna
Doživotna je.
Ovde, na obalama Jeniseja,
Stoji usamljeni toranj tamnice.
Okolo mene- smrt u očima
Tifusara.
Rekom plovi led.
Težinom zvoni
Zima progonstva.
Ispijam *plavetnu noć*,
I očekujem sutrašnji dan.
Tako isti, uvek isti.
Promiču obrijane glave.
Doručak.
Hladan je dah ovog veka.
Ustao sam protiv velikodržavlja.
Rezultat je konačni poraz
Života.

Ne razgovaram, samo se sećam.
Proleća, leta, jeseni.
Sada mali kao vaš,
Radim na pruzi,
Okovanoj u mrak.
Svaki dan -pruga.
Priprema se trag za vozove pakla,
Koji nekad beše svet.
Jednom ću pasti na šine,
I neću ustati.
Rodiću se kraj minareta,
U tišini džamije-
Krone kraljevstva tatarskog.
Biće to poslednji put.
Da, poslednji put,
Kad ću koračati šarom Zemlje.
Usnuti, ništa ne sanjati.
Usnuti, usnuti, usnuti...

NAUKA

Oslepljen zenicama nauke,
U agoniji na operacionom stolu,
Samo si još jedan
Neuspeo eksperiment
Ljudi u belim mantilima.
U kavezu bola,
Čekao si bez nade-
Kao beli pacov,
U laboratoriji užasa.
Smrznutog uma,
Sakate duše,
Otrovan grubošću,
Rođen da bi umro
Za veliku stvar,
Hipnotisan hirurškim čelikom.
Ali, *oni* znaju
Zašto je to moralo biti-
Da bi nedostojnim ljudima,
Bio prodat otrov
U obliku zgodne pilule.
Mafija velikih sila
Plaća gadosti na hiljade.
U skrovitim podrumima,
Oni rade danonoćno.

Čovečanstvo je porobljeno
Gospodarenjem materije.
Stari bogovi su iščezli.
Ali ne i bes u srcima hrabrih,
Koji probijaju sigurnosne sisteme,
Oslobađajući na stravu osuđene.
Ne zaboravi, i životinje
Umeju da govore.
Moja ruka njihov je glas.
Jedan krik pod ledom večnosti-
Prvi bol, sećanje i zaborav.
Prvi bol u nožu čoveka,
U mržnji i zlom samoljublju.
Život za život, smrt za smrt
Pravilo je belog mantila,
Ponovo i ponovo.
Zamorci se menjaju kroz istoriju,
Ne služeći saznanju već bolesnom umu
Gospodara u belom sred srca mraka.
Naučnici, sluge nazadnosti.
Robovi uništenja,
Zlotvori, zlotvori, zlotvori...

ZAVERA

Ovo je za situirane,
Kojima je stomak brži od pameti,
Koji nikad ne osećaju vihor gladi,
Ni duh ovog vremena-
Vazduh južnog pola.

Za ugojene svinje,
Opstanku prilagođene,
I za žderače umetnosti.
Za tirane sa kravatom
Boje krvi,
Za kancelarijske moljce,
Što letuju na *in* ostrvima,
Za one,
Kojima su meci doručak,
Što im iza osmeha,
Leži okean užasa.
Ovo je nagrada
Za četiri jahača.
Za smrad sveštenečkog dupeta,
Na trnovoj kruni samoubistva.
Ovo je za moderne devojke,
Što postavljaju zahteve i drže do sebe,
Do dobre udaje.

Za alchajmerične starce,
Za govornicom parlamenta.
Ova pesma ne govori ništa,
Ona je naličje uštirkanih slugu zla-
Portret Behemota, Asmodeja i Belzebuba,
I Mamona u ljudskom obliku.
Samo za lordove kokaina.

Ovo je grč pokidanog fetusa.
Ovo je bedna tirada
Još jednog zaklanog regruta.
Ovo je kraj svake vlasti,
I srdžba vođe varvara.
Ovo je uzaludni plač
Retardiranog deteta.
Ovo je zenica pregažene ptice,
Na asfaltu iza prvog ugla.

Ova pesma se uzdiže
Iz kanalizacije čovečanstva,
Iz klifota večne patnje,
Iz uložaka holivudskih glumica,
Iz propasti pušača opijuma..

Ovo je za zveri i licemere,
Holesterol za srca milijardera,
Antimaterija za eksperiment zlikovaca,

Najgori od svetova za kvazi-filozofa.
Levi put za *new age* učenika.

Ova pesma ne donosi ništa
Osim beline na belom platnu.
Ova pesma je slika
Strahovitog sunovrata.
Ova pesma je bajonet
Svetskog rata.
Dah biološkog oružja,
Iskopano oko nedonoščeta,
Rekvijem za predsednike.

Ovo je moja smrt.
Moja borba.
Moja zavera od jednog čoveka.
Pridruži se!

BESKUĆNIK

U zoru,
Dočekujem plameno Sunce.
Moj stomak je prazan,
Ali posedujem sva nebesa.
Ne znam kuda ću otići
Ovog dana.
Kuću sam izgubio davno,
Sahranio roditelje.
Zima, vetar i sneg,
Moji su najbolji prijatelji,
I popijeno pivo
Ispred bakalnice.
Sviram usnu harmoniku
U prolazu kraj kinoteke,
Za parče hleba.
Pozdravljam radoznalog monaha
Svojom muzikom.
Za mene,
Svet je dovoljno veliki.
Nemam pasoš, ličnu kartu,
Ali putujem na Sirijus,
Antares, Aldebaran.
Spavam na jastuku od kamena, i
U gustim šumama

Kad dođe leto.
Medved i vuk
Ne plaše me.
Ovenčan sam prirodom.
U srcu grada.
U vozu,
Osmeh je moja karta.
Dosežem svaku daljinu.
Jednog dana,
Prigrlicu smrt,
I s Mesecom popiti
Poslednju votku.

BUDAN SAN

Ukraj reke,
Pod potopljenim drvećem,
Počiva moja duša,
Sred vetrova istorije,
I bitaka starih.
Moja je kruna
Srednjim vekom optočena.
Budim se samo,
Da osetim lahor i rosu jutarnju.
Ponekad sanjam krv poraza,
Kraljeve pale u vremena davna,
I putujem do neba.
Među kišnim oblacima,
Moja je druga kuća.
Vreme teče, vreme prolazi.
Pozdravljam ogromne Bude,
Sred pustinja Avganistana,
Što sruši ih naše doba.
Crkve nestorijanske
Mene štiju.
Naći ćeš me katkad,
U vruća leta.
Podno magnolija,
I lijandera lišća.

Daću ti sebe,
A ti odćuti jedan dan.
Zaštitnik sam
Svetaca mirotočivih.
Tihi anđeo
Večne Tajne.
Naći ćeš me,
Među zvezdama sjajnim.
Osvetliču tvoj put,
Ka severu, istoku, zapadu.
Sa vrhova piramida Egipta
Posmatram vladare slavne.
Ne hodim među čelikom i staklom,
Gradova sodomitskih.
U snu dočekaću dva eona-
Udisaja i izdisaja mojih.
Dok se trenuci u večnost pretaču...

KOPENHAGEN (U ZIMU)

Još jednom,
Sunce se kloni zapadu,
Da ustupi svoju vladavinu Mesecu.
Oboje mi upućuju tihi smešak.
Decembar je.
Jezera kraj Severne ulice,
Zaleđena su.
Patke tabanaju a ljudi se kližu.
Još jedna razbibriga,
Pod koprenom ovog sveta.
Kupujem večernje pivo
Kod *Imigranta*.
Krećem ka Kristijaniji,
Po Saturnovu hranu.
Dete sa Farskih ostrva
Plače u sivom dvorištu.
Moj prozor gleda na zid.
U sebi- putujem.
Putujem daleko.
Probuđen iz Maje,
Slavim venčanje sa Sirijusom.
Nastupila je duga, stara noć.
Prizivam lik devojke iz skvota.
Tako je sama, tako čudnovata

Ova kćer pobune.
Kad ponovo rodi se jutro,
Zagrliću tri jezera,
Retke prolaznike,
More i stenje.
Dok vetar huji
Među zgradama.
Popijena *ajahuaska*
Zove na još.
Ipak čekam mrak novog dana-
Moje pribežište.
Snevaću pod kapom pečuraka,
U gramatici islandskog jezika,
Do obala Kornvola i nazad,
A eoni otkriće svoje tajne,
Iznova obasjani božanskim svetlom
Čarobnog grada...

NOVAC

Boja novca,
Je boja rđe umrljane krvlju,
Boja kineskog heroína,
Boja zakočenog kalašnjikova,
Bistrina rakije,
Sa buvlje pijace.
Boja srca na smrt osuđenog,
Utonuća u novu kriglu
Tamnog piva,
Pustinje pod gromovitim nebom.

Prebrojavam svoje nasledstvo
Bez sramote pred ljudima,
Uz sledovanje zlaćanog duvana.
U dimu vidim lobanje,
I ne shvatam
Zašto sam došao na ovaj svet.
Moji sveci,
Počinuli su davno,
A sada, u grobu,
Dave se u rekama bezvrednih hartija,
Što vladaju vidljivom stvarnošću.

U sebi,

Osećam kako nebo ključa,
A Sunce plavi mir dolazeće starosti.
Kad poražen i nepokretan
Budem ležao u sobi s pogledom na zatvor,
Neću shvatati zašto sam morao doći
Na svet.

ISTORIJA

Ranjen i krvav izlazim
Na jutarnji led.
Dani su nemilosrdni,
Kao poslednji akordi
Nedovršenog rekvijema.
Posmatram svet
Očima dece koju nisam imao.
Žigosan severnom zvezdom,
Pronalazim put kroz šumu
Opalog lišća.
Istorija ne pobeđuje pobednike,
Ali ja se ne plašim
Te slepe učiteljice.
Pogođen gromom saznanja,
Sazrevam brzo.
Države se smenjuju,
Kao jutra što promiču.
Nazirem početak što nema kraj,
Dok provodim svoje vreme
Kraj uzburkanog mora.
Zauvek sam, gledam u talase,
I epohe,
Kroz olujnu kišu....

POVRATAK

Došao sam,
Da donesem vatru i mač,
I živu vodu što teče,
Do kraja univerzuma.
Živim,
Pod mostom nebeskim,
Među drvećem starim,
Što nikad posečeno biti neće.
Daleko od gradova smrtnika,
Što u prah pretvoreni biće,
Kad se sudare mora,
I crna kiša padne,
A sud objavljen bude,
U jednom danu.

Iskusio sam bezmerna rođenja,
Prošao paklove,
Svetove božanske i duhove gladne.
Došao sam,
Da ne vratim se više.
Tišina je moj bog,
Dok ostavljam tragove
Na pesku vremena.
U kamen utiskujem tajno ime,

Plamen u vodi dubokoj,
Što spira sva prokletstva.
Ne verujem čoveku,
Već samo zvezdama dalekim-
Svecima počinulim nekada davno.
Moje vene su čiste,
Od krvave smrti.
Moj vid oslobođen,
Đavolje koprene.
Na glavi mi je od srebra kruna.
Došao sam,
Da donesem grom i kišu zlatnu,
I ne vratim se više
Nikada, nikada više...

BEKSTVO

Živeo sam dugo,
U kolibi na rubu šume.
Pozdravljao sam maglovita jutra,
I video nebeske boje.
Živeo sam u močvari,
Tresetištu na rubu pustare.
Grlio sam sjaj Sunca,
U kapima rose,
Sred kupina što gore.

Došla je zima mog života,
I okovala me u ledenom gradu.
Ne viđam nikog,
Bez prijatelja, hrane i počinka,
Od kada se Gospodar Mraka
Uselio pod moja rebra,
Do sudnjeg časa.

Sad putujem kroz kosmos,
Ka Sirijusu sjajnom,
I sreći svetlih prostranstava
Tirkiznih planeta.
Smrt je pobedila politiku,
I zle sluge.

Daleko od seni,
Daleko od *nje*,
Tako daleko, tako daleko...

ONA

Želja za vladanjem,
Zatровала je našu Majku.
Bele reke neprozirno teku,
Mašine zvone u topionicama,
A anđeli plaču u daljinama.
Jesen donosi ledene kisele kiše.
To me ne sprečava
Da pišem o *njoj*,
Kuju više nikad neću videti,
Ni čuti...

REKA

Pored reke,
Naši dani protiču mirno.
Pored vrba,
Snovi se rađaju u zoru.
Magla se rastače.
U kasnu jesen,
Nebo je crveno.
Zaboravljamo na ratove,
Što nemaju kraja.
Pun mesec,
Srebrom obasjava.
Grad je tako pust.
Uranjam u gomilu đubreta,
Po najnužnije.

Pored reke,
Iščekujem na poslednji čas,
Slušajući zvono u daljini.
Pored reke, ka moru,
I ogromnim ravnicama.
Ostavio sam decu,
Što nemaju majke.
Ona sada počivaju mirno,
U meni nepoznatim prostranstvima.

Vetar je stari glasnik
Dolazećeg potopa,
U sumrak.

Ukraj planinske ponornice,
Reči prelaze u muk
Koji će doneti budući dani.
Pod zemljom, na zemlji,
I nad njom.
Ponoćno sunce
Zagonetno spi.
Hladno je.
U mračnim godinama,
Na gvozdenom prestolu,
Predvodnik izdaje nema naređenja.
Vihor mržnje
Kovitla talase.
Čelik udara u čelik, krv u krv,
Iako je poslednji rat okončan.
Svako od nas
Bije svoju bitku.
Ispijam mirise
Opojnog bilja.
U kasnu jesen,
Jesen ovog sveta,
Dok ledeni udar
Ne zagrlji planete,

Poživeću još malo,
Da osetim vrelinu
Večite zime.
Pored reke, pored reke, pored reke...

POSMATRAČ

Pustara je ovenčana
Rekama leda i lave.
Posmatram izgubljeno
Aralsko jezero,
Na obalama Sir-Darije.
Od jezera ostala je samo gomila
Soli i prašine.
Posmatram, kao što sam posmatrao
Obale Mrtvog mora, kolevke civilizacije.
Istorija je ugasila moj pogled
Očima svakog ubijenog pojedinca.
Slep i sed, posmatram nemim očima-
One mi više ne govore.
Znam, svemir će se vratiti
U moju dušu,
U kojoj još besne krici ubijenih,
I paklovi umrlih careva.
Jašem na konju nevidećem,
Siguran u put.
Gazim krvave potoke,
I dalje se nadam,
Da drveće zeleno prekriće sve,
I molim se- neka tako bude-
Neka iz stabla sutona

Zora izraste,
Sjajna i blistava,
Kao prvog dana,
Da, kao prvog dana...

ZMIJA

Pod mojim pragom,
Sklopčana zmija leži.
I izaći će da vlada,
Kad joj vreme dođe.
Kad zima se povuče,
A ostrva zaplamsaju,
Dahom novih eona.
Sažeći će kičme političara,
Okeanom mog ognjišta.
Crnom vatrom,
Što počiva u tišini,
Srca zemlje.

Ispunjenje drevnog proročanstva,
Sada je tu.
Porobiće kaveze ljudske,
Progutati decu kardinala,
Satreti vojske zveri i ubica,
Zmija, zmija- čuvarkuća,
Sunce ispod moga praga...

NESTANAK

Gvozdeni skelet,
Leži u pustinji.
Slika davno prošlih dana,
Što nikad vratiti se neće.
Na meni su rane gvozdene,
Ožiljci vetrova,
Peščanih oluja vremena.
Iščekujem dolazak tame,
I Meseca što sedi
Na prestolju zlatnom,
Pod ledenim zvezdama.
Kad staro Sunce konačno grane,
Ljudi više neće biti.
Samo lepota zamrznutog trenutka.

Kad vetrovi utihnu,
Zemlja biće pusta i prazna.
Okeani i drveće će nestati,
Samo nepregledne stepe
Biće na horizontu.
Naše duše uzneće se put
Dalekog Sirijusa,
Čiji će se skiptar lagano spustiti,
Doneti Nebo na Zemlji,

Usamljenoj sred planeta
I svemira...

PUSTINJA

U pustinji,
Odavno već jedem zemlju,
I kameni prah zeolita.
Daleko sam od ljudi.
Sutra će se navršiti sto godina,
Otkako sam napustio njihov svet-
Vašar taštine i ratove ludaka
Na prestolima.
Greje me hladnoća noćnog vetra,
I lice užarenog Sunca.
Sanjam među škrljicama,
U pećinama zlatnih planina.
Škorpioni su moji najbolji prijatelji,
A voda iz oaze,
Najbolje vino.
Prati me smeh šakala i hijena,
Slađi od ljudskog govora,
Dok obigravam oko grobnice
Nepoznatog faraona,
Spremajući se za konačni počinak.
Na leđima nosim gorko breme sveta,
Susret sa demonima ludila,
Kojih sada nema.
Sve je mirno, sve tiho

U pustinji, pod kristalnim nebom...

ROPSTVO

Vekovi propadaju,
U bunar ropstva,
Dok se senka Gospodara tame
Vije nad šumama i poljima.
U sobama u gradu,
Odjekuje zvuk starog klavira.
Beton pritiska moje čelo
O zid zatvora,
Robije doživotne.
Magla je prekrila Sunce.
Noći su tako neprozirne.
Sve je smrznuto, nepokretno.
Ljudi i dalje uzaludno trče,
Zaodenuti oblacima neznanja.
Na kraju, iza groba
Tamnica je naša besmrtna...

RODNI GRAD

U mom gradu,
Postoje ljudi bez srca,
Namesto koga bije strah.
U gradu, na ušću dvaju beskraj,
Postoje ljudi koje greje led
Namesto vatre.
U gradu betonskih tornjeva,
Caruje dogma mašine.
U gradu izraslom na krvi,
Prosvetljenje je starost,
A propast primer za ugled.
U gradu mračnijem od heroina,
Beli vuci lunjaju u čoporima.
U gradu surovijem od ruke s nožem,
Plata se zove krv.
U gradu, našem vrlom,
Koji se pod kožu uvlači k'o šuga,
Laž se ponavlja, dok krugovi pakla,
Ne sagore istoriju i ostave usamljeni čivot.
Moja smrt biće kap u moru neuspaha,
Skromna, ali u istini ovog trenutka,
Dok stihovi nestaju brzinom svetlosti,
Dok tope se okovi đavolji,
Dok sagledavam burna mora eona,

Kako kao sveća planu i gasnu,
Ali ne zauvek, nikad, nikad zauvek,
Jer izlazim iz špilje u svetlost,
I ne vraćam ti se više, rodni grade,
Rodni grade...

PROROČANSTVO

Prihvatljivo je verovati, a omraženo znati.

Ja sam buktinja,
Sred srca Horusovog.
Tvrdo počivam,
U kripti stare piramide,
Dok moj duh putuje
Zvezdanim daljinama.
Pobedio sam Aldebaran veliki,
I Antares, Prokion, Vegu.
Ponovo dolazim na Zemlju,
Da donesem svetlost Ozirisovu,
Da počinem u crkvi,
Na Orknijskim ostrvima,
Među tresetištima Šetlanda,
Na zapadnom ostrvlju,
U grobnicama svetaca keltskih.
Uvek protiv ubistvenog Algola,
Vođe demona,
Dok svetlila tame ne ugasnu,
I rodi se novo nebo,
Doba mira večitog,
Ispunjenje proročanstva starog,
I krugova kamenih plam,

Vatrom Iskona,
Kao na početku vremena.

RUŽA SVETA

Danilu Andrejevu

U ovo doba uzaludnosti,
Vratih se,
Da donesem mač lepote,
Dok vodi me Sirijus svetli,
I Sunca pegavog srce,
Kao Pegaz na krilima duha,
Pobedilac bogova ljubomornih.
Na ovoj planeti patnje,
I klanica ljudskih,
Pijanih ratova,
I vladavine politike- kurve na prestolu,
Koja izopačila je svaku stvar,
I čoveku svakom život meri
Dlanova krvlju opijenih,
I tame namesto lica,
Sluškinje demona velikodržavlja,
Gagtungra tamnog, Uicraora strašnih,
Sred mravinjaka Igvi, potresa Raruga,
Plamena Zatomisa i ujedinitelja svetlih sila-
Bestelesnih čovekoduhova,
Istorije koja besni,
U večitoj borbi sa vetrovima ledenim,

Kad sve prođe, neću postati sen,
Već ću se vratiti domu,
Na zvezdi dalekoj, najsjajnijoj,
Gledajući poraz đavoločovečanstva,
I mir večni nad vodama i ostrvljem,
Mir, mir, zauvek...

GROBNICA

Ispod Evrope,
Postoji grob,
Gde slažu se sve sudbine,
Gde čame carevi,
I oblikuju se štamparije grehova,
Kupa ljudskih greha- glas Kurve,
I sveta licemera što vladaju.
Ispod Evrope,
Upravljaju sudbinom sveta,
Crne ruke što žezla drže,
I tamni, počivši zvaničnici,
Dok na površini,
Čaše udaraju u čaše,
A vino u vino
Najboljih berbi,
Za burage zveri gordih.

U plamenu vlasti,
Nestaje još jedna država.
Ljudi demonstriraju,
Nesvesni da im noge
Počivaju u olovu pakla.
Crna braća nepobediva su.
Na njihovim prsima i čelima,

Plamsa žig Zveri,
Protivnika, Vlastodržca
Dijalektičkog materijalizma,
Liberalnog kapitalizma,
Nacional- socijalizma,
Jednog dana ljudi će se upitati-
Ko je kao Zver?
Ali Zver biće čovek,
Ljudi što hodiće ovim svetom,
U sumrak Sunca, sumrak zvezda,
Sumrak svemira...

KLANICA

Sa prozora,
Posmatram krdo zaklanih svinja,
Što nekad behu ljudi.
Rat je završen,
Ali pokolj se i dalje nastavlja.
Ja sam preživeo,
U zaklonu duha.
Novinski naslovi,
Guše me i zatrpavaju.
Vesti govore,
Iz najdubljih krugova pakla.
Na ulicama,
Je gomila sveta.
Gomila proslavlja
Dolazak novih dana,
Tako uverena da će doći
Bolje vreme.
Na licu vladara,
Samo je zagonetan osmeh.
On *zna*,
Da mira nikad biti ne može.
Države se naoružavaju.
U topionicama šište teški metali,
Što zaklanjaju Sunce

Kišom plamena.
U belim noćima,
Zbegovi se hrane svetlošću.
Na bunjištima Cigani
Traže izgubljeni život.
Samoća pritiska sred otpadaka
Hidrogenske bombe.
Posvuda leži iskorenjeno rastinje.
Iščekujem mrak,
I novu borbu sa bićima noći.
Mesec je pun,
Pre zalaska Sunca.
Sekund pred pomračenje,
Pred večnu tišinu pomračenih zvezda...

PORAZ

Zurim u ekran.
Na ulici ni žive duše.
Vojnici se pregrupišu u tajnosti.
Na vestima ni pomena
O dolazećem ratu.
Igra je konačno izgubljena.
Zima je.
Nastupio je dan,
Koji nikada nismo sanjali.
Došlo je vreme
Krvave žetve.
Srušena su sva svetišta.
Ispijam poslednje pivo.

Star i umoran.
Sačekaću poslednji dan
Pred streljačkim vodom u zoru.
Biću hrana izgladnelim psima.
Završavam život,
Kao još jedno pseto.
Još jedno pseto.

POVRATAK U PUSTINJU

Vratih se iz smrti,
Da odem daleko od ljudi,
Da snevam u miru
Nepokretnog peska,
Pod užarenim Suncem,
Na dalekom Jugu.
Oblaci su moja postojbina,
Koje više nema.
Sam sam, sa svetom pod uzglavljem,
Daleko od onih
Što žive u prašnjavim knjigama.
Da, istoriju pišu pobednici,
Ali ne i moju biografiju.
U kristalnim noćima,
Posmatram daleke zvezde,
Usamljen kao vetar,
Kao cvet u pustinji,
Kao more što u daljine udara,
U svetlosti nevidljivoj,
Zauvek nepoznat.

KRVAVI CVET

Cvete,
Što zarobljavaš zvezde,
U svojim laticama,
Podari mi snagu,
Volju da postanem čovek,
Na putu dalekom.
Osokoli me mirisom samoće,
U kojoj nikad
Ubrati te neću.
Krašićeš pustinje i daljine,
U zimu i mnoga leta.

Cvete,
Odvedi me u nebesa,
I daj spokoj mojim vizijama.
Moja ruka,
Neće oskrnaviti tvoju krunu
Od trnja.
Cvete, divlja ružo,
Samonikla,
Sred kosmosa tajnovitog
I Sjajnog,
Produži ovaj trenutak u bezmerje,
Porazi lukavu zver u meni, i

Pokaži mi sebe-
Da ta slika bude mi staza,
Pisana krvlju tvojih latica,
Vavek.

POD VRBAMA

Šume.

Nepregledne vrbe,
Što se ukraj moćnih reka viju,
Biće moje počivalište.
Odsanjaću jeseni, bezbrojne zime,
Nakon borbe s vesnicima tame,
Što prekrila je ovaj svet.

Dalje, dalje među drvećem,
Istorija se ponovo piše.
Kada od gradova ništa ne ostane,
Hodiću pod senkama,
Žalostivih grana.
Dobićemo još jednu priliku,
Za nešto veće i bolje,
Za vilinski svet bez država,
I granica.
Sunce će nas opet obasjati,
Da proslavi dolazak
Novog čovečanstva-
Sjajnih očiju i života,
Što nema kraja.

JUTRO

Rano izjutra,
Jedan krik ruši
Monotoniju trenutka.
Još jedan čovek
Ubijen je,
Dok ljudi ravnodušno odlaze
Na posao.
U novinama očekuje ga
Veliki naslov.
A potom- ništa.
Ništa se nije desilo.
Istina nije istina.
Ništa nije postojalo.
Pakleni krugovi
Nastavljaju svoj rekvijem,
U potoku laži,
I gorčini suza
Koje ispijamo svaki dan.
Jedan točkić
Neprimetno je ispao iz mašinerije,
Koja ne zna za umor,
Hraneći se ljudima,
Njihovim snovima, njihovom hranom,
Dok *perpetuum mobile*

Sahranjuje Zemlju, našu Majku.
Čvrsto zauzdane, strasti se kovitlaju,
Rušeći kontinente i isušujući mora,
Dok taština na kraju
Ne pojede i poslednjeg vlastodržca.

NEKAD I SAD

U vremena davna,
Ne beše ljudi,
Već samo drveće u miru.
Potom zemlju prekriše
Džinovski crvi.
Jedan eon mraka
Odsvirao je svoju tužbalicu.
Besnele su borbe između anđela
I demona,
Što dočekaše prvu ženu i prvog čoveka.
Bi im dato da snevaju u sreći,
Dok lukavi vladari
Ne baciše ih u svoje okove.
Sada je sve utrnulo
U neprozirnom mraku.
Došli su i otišli Isus, Krišna i Buda-
Niko se nije ni okrenuo.
U školama,
Zaboravili smo na Vodu Života,
Na čuda sred nebesa, severnu svetlost,
I zvezde dalekog Juga.
Sve je po protokolu,
I u hladnoći pogleda kojima šibamo
Jedni druge,

Dok ljubomorni bogovi
Caruju u svojim kulama od stakla,
Paklovima naftnih platformi,
Ratovima što traže žrtve.
Umiremo podeljeni u mržnji,
Kontrolisani, nahranjeni ili gladni,
Kao duhovi gladni u dubinama kosmosa
Čovek je manji od čašice
Kuju ispija u birtiji po poslednji put.
Dok ne dođe vreme,
Da se unište oni
Koji zemlju uništuju.
Svi,
Koji zemlju uništuju.

PUT SVETLOSTI

Izgubljen sred samotnih planina,
Tražim put.
Pipam u mraku,
Dok se ne otvore oči moga duha,
Sred pustoši i stepa,
Ledenih tajgi i ledenih mora.
Doći će vreme,
Kada će zlatni ljudi
Iznova hoditi proplancima,
Livadama i lugovima,
Šumama što prekriće
Gradove Zapada i topionice Istoka.
Biću daleko među zvezdama,
Kad otvori se prvi pečat,
I beli jahač ne nastupi.
I drugi i treći,
Na konju riđem i crnom,
I bleđi konj i bleđi jahač,
A zemlja se obasja u njihovoj slavi.
Na nebu nastupiće tišina,
Večna tišina zlata,
I ugarci zla
Utrnuće zauvek.

PROLAZNOST

Svukli smo Sunce sa neba,
I spustili ga na zemlju.
Šta je još preostalo sveto
U našim životima?
U smrznutim danima,
Štujemo samo Noć,
Bez početka i kraja.
Došao je novi stari bog-
Kapital.
Jedini san koji nisam želeo
Da sanjam.
Jedini košmar kojeg sam se plašio-
Crna prikaza umrljana ljudskim semenom,
Na prestolu tamnom.
Đavo na dnu
Najdubljeg mora.
Crno srce
Najdalje zvezde,
Sada je među nama.
Ali na ovoj ukletoj Zemlji,
Sve prolazi.
Plač bogova.
Šale demona.
I neoprezna igra

Velikih sila.
Sićušnih pešaka,
Na bezgraničnoj šahovskoj tabli.
Neko je rekao da je sve
Samo patnja,
Jer sve prolazi, da, sve prolazi,
Do gašenja u zaboravu kad nastupi
Milost kraja, milost večita...

VRTLAR

Neumoran, sadio sam u svom vrtu,
Uprkos vetru, uprkos vatri,
I Noći.
Biljke su postale velike i moćne.
Neka nadrastu čitav svet, jezera i reke,
Neka prekriju naseobine ljudske,
Neka čitava Zemlja postane čudotvorni vrt,
Uprkos vatri, uprkos vetru,
Uprkos Noći.

TORANJ

Usamljeni toranj,
Stoji poput peščanika,
Na planini blizu grada,
Sagrađenog od crnog kamena.
Niko ne zna kada je podignut
Taj nemi svedok prošlih eona.
Tako tvrd, tako stamen i star.
U njemu je spiralno stepenište,
Što vodi ravno do vrha.
Ko je krenuo da se uspinje,
Nikada se nije vratio-
Svako ko je sanjao veliki poduhvat,
Veliku sreću,
Svako koga su iščekivali u radosti
I nadi.
Ostajao je samo toranj, nem i sam.
Neuništiv, tamni toranj.
Ljudi je bilo sve manje,
Jer se svako nadao da će stići
Do samog vrha i zabosti zastavu pobeđe.
Odoleo je svim pokolenjima,
Stanovnicima moćnih gradova,
Na kraju nije bilo više nikog,
Da kroči na prvi stepenik.

Toranj, na pustoj zemlji,
Potpuno, potpuno pustoj...

POD NEBOM

Smrznuto nebo,
Spušta se na zaboravljeni grad,
Gde senke žive,
A vetrovi huje.
Jezera su zaleđena,
A šume duboke i tamne.
Sunce spava,
Zaodenuto u koprenu magle.
Kraj istorije konačno je nastupio.
Sed i bezgranično star,
Hranim se vatrom
Podvodnih vulkana.
Živim na vrhu planine,
Daleko od seni.
U noćima,
Ispijam svetlost zvezda.
Nadživeo sam sve države,
Kojih više nema.
Zemlja će se vratiti kosmosu.
Iskon će joj udahnuti novi život.
Vile mi govore,
U nepreglednim šumama.
Pobedio sam đavola,
U krajevima snežnim.

Iščekujem proleće,
I kišu sreće,
Da otopi led ovog trenutka,
Kao što je bilo kad sam rođen,
Pre ledenih eona,
Pre plamena suza,
Pre zvezda, planeta,
I prvog dana.

JEDNOG DANA

Ovaj ružičnjak je uvek u tišini,
Gde počivaju sinovi svetlosti.
Niko se ne osvrće sred prolivene krvi,
I gospodara što stoluju u mesu.
Tišina je moja zvezda vodilja,
Dok korčam ovim vrtom.
Ne osvrćem se,
Za onim što je bilo nekad.
Sada je zima.
Sada krv ključa,
Pod snežnim nanosima,
Iščekujući još jedan rat.

Grad je spaljen do temelja,
Po ko zna koji put.
Ulice su pretvorene u pustoš,
Samo plamenovi,
Sukljaju na sve strane.
Naše duše,
Okovane su ledom mržnje.
Iako Neprijatelj duboko spava.
Ovaj ružičnjak je uvek u tišini,
Kraj groblja u sumrak.
Moji snovi,

Neće biti ispunjeni.
Predajem se trnju i ugaslim cvetovima,
Dok noć polako pada.
Ubijao sam za tebe,
Šta sam dobio za uzvrat?
Samo ovaj vrt,
Gde će i meni biti mesto,
Jednog dana.

VIZIJA

Jednog dana,
More će prekriti plamenove,
A kontinenti se urušiti.
Vidim daleko, dalje od mog života.
Obraćam se usamljenom,
Na šahovskoj tabli trenutaka.
Večiti led
Prekriće sve,
Do eksplozije novog Sunca.
Ljudska rasa više neće postojati.
Ali to ne opravdava smrt,
Koji si prizvao za saveznika.
Daleko, na kraju,
Dobićeš zasluženi deo kolača mržnje.
Možda ću sutra otići,
Da se više ne vratim.
No danas, svedočiću
U kulama punim sveta,
Svedočiću za videlo,
Što nikad ne postade tama.
Svedočiću masama i narodima,
O svetu čuda
Koji nikada neće biti naš.

U ISTINI

Vetrovi duvaju.
Usamljeni, prizivamo
Sile svetlosti.
Ovaj svet je protiv nas,
Dok istina ne rodi se,
Pod Suncem.
Mesec bdi nad nama.
Budimo se,
U zagrljaju zemlje.
Hodimo u senkama
Visokih stabala.
Duboko u šumama
Odjekuju naši rituali,
Da zaodenu svet svojim velom.
Čekamo dolazak komete,
Što doneće presudu,
Kad Istina se rodi
Pod Suncem...

POSLEDNJA PESMA

U krošnjama napalma,
Živi dete što nekad beše Sunce.
Sada se noć nadvila
Nad sve gradove.
Okončani su dani sreće.
Prebivamo utamničeni,
Pod ledenim morima,
Kao duhovi bestelesni.
Poraz čovečanstva
Večiti je.
Dani se više ne rađaju.
Mesec je zgasnuo
Nad pustoši.
Kosmička tišina,
Je jedino što je preostalo-
Plač dalekih zvezda
Koji više nema ko da utrne...

*Kada spoznaja porazi verovanje, smrt i rat biće zauvek
pobeđeni.*

Autor se zahvaljuje Sonji Žugić na fotografiji za naslovnju stranu zbirke, Romcu na inspiraciji, i svim dobrim bendovima koji su postojali u ovim tamnim godinama.

O Autoru

Ivan Novaković rođen je 1975. u Beogradu. Objavljivao je kratke priče i poeziju u antologijama, novelu "Otisak" i prvu zbirku pesama "Vajgač" u izdanju Stonerizer Publishing. Svirao je u nekoliko underground bendova među kojima su najpoznatiji Dažd, Gypsy Wizard and the Prophets of Doom, Monoton i Aparatčik. Živi i radi u Beogradu.

www.puljp.org